

Den andliga betydelsen av mänskliga relationer

Välkomna, mina käraste, käraste vänner. Var välsignade, var och en av er. Välsignat vare ditt självaste liv, varje ditt andetag, dina tankar och dina känslor.

Det här föredraget handlar om relationer och deras oerhört stora betydelse sett ur ett andligt perspektiv – det som berör individuellt växande och förenande. Först skulle jag vilja påpeka att det på den mänskliga manifestationsnivån faktiskt existerar individuella medvetandeenheter, som ibland harmonierar, men mycket ofta är i konflikt med varandra och skapar friktion och kris. Bortom den här manifestationsnivån existerar det dock inga andra fragmenterade medvetandeenheter. Ovanför den mänskliga nivån finns det bara ett medvetande, genom vilket varje skapad individ uttrycks på olika sätt. När man blir fullt förverkligad, upplever man den här sanningen, dock utan att förlora en individualitetskänsla. Detta kan kännas mycket distinkt när ni handskas med era egna inre disharmonier, mina vänner. För även här gäller exakt samma princip.

I ert nuvarande stadium är en del av ert innersta väsen utvecklat och styr ert tänkande, kännande, viljande och handlande. Det finns andra delar som fortfarande befinner sig i ett lägre utvecklingsstadium som också styr och påverkar ert tänkande, kännande, viljande och handlande. Ni finner er således vara delade och detta skapar alltid spänning, smärta, oro, liksom inre och yttre svårigheter. Vissa aspekter av din personlighet befinner sig i sanning, andra befinner sig i misstag och förvrängning. Den resulterande förvirringen ger upphov till allvarliga störningar. Vad som vanligtvis sker är att man trycker undan den ena sidan och identifierar sig med den andra. Men att förneka en del av sig själv kan inte åstadkomma ett förenande. Det vidgar tvärtom splittringen. Vad som behöver göras är att ta fram den avvikande, motstridiga sidan och se och möta den – se och möta hela ambivalensen. Först då hittar du ditt förenade jags slutgiltiga verklighet. Förenande och frid kommer, som ni vet, till stånd i samma grad som man känner igen, accepterar och förstår den inre konfliktens natur.

Precis samma lag gäller för enheten eller oenigheten mellan utåt sett separata och olika entiteter. Även de är ett, bortom framträdandets nivå. Oenigheten orsakas inte av faktiska skillnader mellan medvetandeenheterna, utan, precis som inom individen, av skillnader i utveckling hos det manifesterande universella medvetandet.

Även om den förenande principen är exakt densamma inom och mellan individer, kan den inte tillämpas på en annan människa om den inte först har tillämpats på ens inre jag. Om du inte närmar dig de olika delarna av ditt jag enligt den här sanningen och om du inte ser och möter, accepterar och förstår din ambivalens, kan den förenande processen inte sättas i verket med en annan person. Detta är ett mycket viktigt faktum som förklarar den här vägens starka betoning på att först närma sig jaget. Först då kan relationer odlas på ett meningsfullt och effektivt sätt.

Jag ska nu försöka skissera vissa element av oenighet och förenande hos människor i relationer och visa hur dessa löper parallellt med den individuella processen. Innan jag gör det, skulle jag vilja säga att relationer representerar den största utmaningen för individen, för det är endast i relationer till andra som olösta problem som ännu finns i individens psyke påverkas och aktiveras. Detta är anledningen till att många människor drar sig undan från att interagera med andra. Ibland kan man bevara illusionen av att problemen kommer från den andra personen när man känner störningar endast i hans eller hennes närvaro och inte när man är för sig själv.

Att vara ensam lockar fram det inre ropet efter kontakt, och ju mindre kontakten odlas, desto mer intensiv blir längtan. Detta utgör då en annan slags smärta – ensamhetens och frustrationens smärta. Men kontakten gör det svårt att alltför länge vidmakthålla illusionen av att det inre jaget är felfritt och harmoniskt. Det krävs sinnesförvirring för att alltför länge hävda att problem i relationer enbart orsakas av andra och inte av en själv. Detta är anledningen till att relationer på en och samma gång är en uppfyllelse, en utmaning och en mätare på ens inre tillstånd. Friktionen som uppstår när man relaterar till andra kan vara ett skarpt instrument för att renas och uppnå självinsikt, om man är benägen att använda det.

Genom att dra sig tillbaka från den här utmaningen och offra uppfyllelsen i den intima kontakten, kommer många inre konflikter aldrig att iscensättas. Illusionen av inre frid och enhet som kommer från att man undviker att relatera, har även lett till idéer om att andligt växande främjas av isolering. Ingenting skulle kunna vara längre från sanningen. Detta uttalande får dock inte förväxlas med tanken om att perioder av avskildhet är nödvändigt för en inre koncentration och självkonfrontation. Men dessa perioder bör alltid varvas med kontakt – och ju mer intim den kontakten är, desto mer uttrycker den andlig mognad.

Kontakt och brist på kontakt med andra kan observeras i olika stadier. Det finns många grader av kontakt mellan de grova ytterligheterna av total yttre och inre isolering i ena änden och det djupaste, mest intima relaterandet i den andra, såsom förmåga att älska och acceptera andra, att hantera problemen som uppstår i ömsesidighet, att hitta balansen mellan att hävda sig och att ge efter, att ge och att ta emot och vara mycket medveten om de samspelande nivåerna. Det finns de som har erhållit en viss yttlig förmåga att relatera, men som fortfarande drar sig undan från ett mer

meningsfullt, öppet, omaskerat ömsesidigt uppenbarande. Jag skulle kunna säga att dagens genomsnittliga människa pendlar någonstans mellan de två ytterligheterna.

Det är också möjligt att mäta sin personliga känsla av uppfyllelse genom djupet i relaterandet och den intima kontakten, genom styrkan i känslorna som man tillåter sig att uppleva och genom villigheten att ge och att ta emot. Frustration indikerar en frånvaro av kontakt, vilket i sin tur är en exakt indikator på att jaget drar sig tillbaka från utmaningen i relationer och därmed offerar personlig uppfyllelse, njutning, kärlek och glädje. När du vill dela enbart på basis av att ta emot på dina egna villkor och du i själva verket i hemlighet är ovillig att dela, måste din längtan förbli ouppfylld. Människor skulle göra klokt i att betrakta sin ouppfyllda längtan ur denna synvinkel, snarare än att hemfalla åt det vanliga antagandet att livet är olyckligt och orättvist mot en.

Tillfredsställelsen och uppfyllelsen i relationer är en mycket försummad måttstock för den egna utvecklingen. Relationer till andra är en spegel av det egna tillståndet och därmed en direkt hjälp för den egna reningen. Omvänt, endast genom en grundlig egen ärlighet och självkonfrontation kan relationer bevaras, känslor expandera och kontakten blomstra i långsiktiga relationer. Ni kan alltså se, mina vänner, att relationer representerar en oerhört viktig aspekt av mänskligt växande.

Relationens kraft och betydelse medför ofta allvarliga problem för de som fortfarande är mitt uppe i sina egna inre konflikter. Den ouppfyllda längtan blir outhärdligt smärtsam när isolering väljs på grund av kontaktsvårigheten. Detta kan lösas först när man på allvar slår sig ner för att söka efter orsaken till den här konflikten inom sig själv, utan att använda försvaret av förgörande skuld och självanklagelse, som förstas gör det omöjligt att riktigt komma åt kärnan i konflikten. Detta sökande, tillsammans med den inre villigheten att förändras, måste odlas för att undkomma det smärtsamma dilemman där båda tillgängliga alternativ – isolering och kontakt – är outhärdliga.

Rädsla för njutning hänger till stor del ihop med problemet att hantera andra och rättframt möta sin egen envisa blindhet vad gäller jaget. Det är också viktigt att komma ihåg att man kan dra sig tillbaka på ett mycket subtilt sätt som inte behöver märkas utåt och som endast visar sig som att man är lite på sin vakt och har ett något förvrängt egenskydd. Ett yttre gott kamratskap innebär inte nödvändigtvis en förmåga och villighet till inre närhet. För många är närhet alltför påfrestande. På ytan tycks detta vara relaterat till hur svåra andra är, men i själva verket ligger svårigheten i jaget, oavsett hur ofullkomliga andra också kan vara.

När människor vars andliga utveckling befinner sig på olika nivåer är involverade med varandra, är det alltid den högre utvecklade personen som är ansvarig för relationen. Specifikt är den personen ansvarig för att söka djupet av interaktionen som skapar en friktion och disharmoni mellan parterna.

Den mindre utvecklade personen är inte lika kapabel att söka på ett sådant sätt och befinner sig fortfarande i ett tillstånd av att skylla på den andra och är beroende av att den andra gör "rätt" för att undvika obehag eller frustration. Den mindre utvecklade personen är också alltid fångad i dualitetens grundläggande misstag. Ur detta perspektiv ses alla friktioner i termer av "bara en av oss har rätt". Ett problem hos den andra tycks automatiskt rentvå den här personen, även om hans eller hennes egen negativa delaktighet i själva verket kan väga oändligt mycket tyngre än den andra personens negativa delaktighet.

Den andligt mer utvecklade personen är i stånd att uppfatta realistiskt, icke-dualistiskt. Den personen kan se att endera av er kan ha ett djupt problem, men detta tar inte bort betydelsen av det eventuellt mycket mindre problemet hos den andra. Den mer utvecklade personen kommer alltid att vara villig och förmögen att söka efter sin egen delaktighet närhelst han eller hon påverkas negativt, oavsett hur skriande fel den andra kan ha. En andligt och emotionellt omogen och grov person kommer alltid att placera huvuddelen av skulden på den andra. Allt detta gäller för alla slags relationer: partnerskap, föräldrar och barn, vänskaper eller affärskontakter.

Tendensen att göra sig känslomässigt beroende av andra, vars övervinnande utgör en sådan viktig aspekt i växandets process, har till stor del sitt ursprung i viljan att frikänna sig från skuld eller dra sig ur svårigheten att etablera och upprätthålla en relation. Det verkar så mycket lättare att lägga den största delen av den bördan på andra. Men vilket pris att betala! Att göra detta lämnar dig verkligen hjälplös och medför isolering eller idelig smärta och friktion med andra. Det är bara när du verkligen börjar ta eget ansvar genom att titta på ditt eget problem i relationen och genom en villighet att förändras, som en frihet etableras och relationer blir givande och glädjefyllda.

Om den högre utvecklade personen vägrar att ta på sig den tillhöriga andliga plikten att ta ansvar för relationen och leta efter oenighetens inre kärna, kommer han eller hon aldrig riktigt att förstå den ömsesidiga interaktionen, hur ett visst problem påverkar det andra. Relationen måste då försämrats och lämna båda parter förvirrade och mindre förmögna att hantera sig själva och andra. Om den andligt utvecklade personen å andra sidan accepterar detta ansvar, kommer han eller hon också att hjälpa den andra på ett subtilt sätt. Om han eller hon kan avstå från frestelsen att ständigt älta de uppenbara sura punkterna hos den andra och titta inåt, kommer han eller hon att höja sin egen utveckling avsevärt och sprida frid och glädje. Friktionens gift kommer snart att avlägsnas. Det kommer också att bli möjligt att hitta andra partners för en verkligt ömsesidig växandeprocess.

När två jämlikar relaterar bär båda det fulla ansvaret för relationen. Detta är verkligen ett vackert vägstycke, ett djupt tillfredsställande tillstånd av ömsesidighet. Minsta spricka i en

sinnesstämning kommer att kännas igen för dess inre innebörd och växandets process hålls således i gång. Båda kommer att identifiera sitt medskapande till denna tillfälliga brist – oavsett om det är en faktisk friktion eller en tillfällig livlöshet i känslor. Interaktionens inre verklighet blir allt viktigare. Detta förhindrar till stor del att relationen skadas.

Låt mig här understryka att när jag talar om att vara ansvarig för den mindre utvecklade personen, menar jag inte att en annan människa någonsin kan bära bördan av andras faktiska svårigheter. Så kan det aldrig vara. Vad jag menar är att interaktionens svårigheter i en relation vanligtvis inte utforskas på djupet av individen vars andliga utveckling är mer primitiv. Han eller hon kommer att göra andra ansvariga för sin olycka och disharmoni i en given interaktion och kan inte, eller vill inte, se hela frågan. Den personen är därför inte i stånd att avlägsna disharmonin. Endast de som tar ansvar för att hitta den inre störningen och ömsesidiga effekten kan göra det. Den andligt mer primitiva personen är därför alltid beroende av den andligt mer utvecklade personen.

En relation mellan individer där den mindre utvecklade individens destruktivitet omöjliggör växande, harmoni och goda känslor eller där kontakten är överväldigande negativ, bör upphöra. Som regel bör den högre utvecklade personen ta initiativet. Om han eller hon inte gör det, indikerar detta att det finns någon oidentifierad svaghet och rädsla som behöver ses och mötas. Om en relation upplöses på denna grund, nämligen att den är mer destruktiv och smärtalstrande än konstruktiv och harmonisk, bör detta göras när de inre problemen och de ömsesidiga interaktionerna inses fullt ut av den som tar initiativet till att lösa upp en gammal bindning. Detta kommer att hindra honom eller henne från att bilda en ny relation med liknande underliggande strömmar och interaktioner. Det innebär också att beslutet att bryta bandet har gjorts på grund av ett växande, snarare än som ett resultat av bitterhet, rädsla eller flykt.

Att utforska den underliggande interaktionen och de olika effekterna i en relation där båda människors svårigheter blottas och accepteras är ingalunda lätt. Men ingenting kan vara vackrare och mer givande. Den som kommer in i ett upplyst tillstånd där detta är möjligt, kommer inte längre att vara rädd för någon form av interaktion. Svårigheter och rädslor uppstår i precis samma grad som man fortfarande projicerar på andra sina egna problem i att relatera och fortfarande håller andra ansvariga för allting som går emot ens gillande. Detta kan anta många subtila former. Du kanske hela tiden koncentrerar dig på de andras brister, då en sådan koncentration vid en första anblick ser ut att vara berättigad för dig. Den ena sidan av en interaktion kan subtilt överbetonas eller den andra kan uteslutas. Sådana förvrängningar indikerar ett projicerande och ett förnekande av det egna ansvaret för svårigheterna i att relatera. Detta förnekande främjar ett beroende av den andra partens fullkomlighet, vilket i sin tur skapar rädsla och fientlighet för att man känner sig sviken när den andra inte når upp till den fullkomliga normen.

Mina kära vänner, oavsett vad den andra personen gör för fel, måste det, om du är störd, finnas någonting i dig som du förbiser. När jag säger störd, menar jag detta i en viss bemärkelse. Jag talar inte om renodlad ilska som uttrycker sig oskuldsfullt och som inte lämnar ett spår av inre förvirring och smärta. Jag menar den slags störning som uppstår ur konflikt och som ger upphov till ytterligare konflikt. Trots att jag upprepade gånger har varnat er för att blunda för er egen del i konflikten, är det mycket svårt för människor att titta inombords och hitta källan till störningen inom sig själva. Även ni mina vänner, som uppriktigt söker efter frigörelse och förenande inom er, är fortfarande involverade i en djup projektion på detta område.

En favorittendens bland människor är att säga "Du gör det mot mig". Spelet där man gör andra skyldiga är så genomgripande att det ständigt passerar obemärkt. Den ena människan skyller på den andra, det ena landet skyller på det andra, den ena gruppen skyller på den andra. Detta är en ständig process på mänsklighetens nuvarande utvecklingsnivå. Det är verkligen en av de mest skadliga och illusoriska processer som är tänkbara.

Kanske bara ett fåtal av er kan börja se hur ni gör detta, och när ni ser det hejdar ni det bara ibland. Börja ifrågasätta dig själv och upphöra med att placera skulden på andra, som alltid är en dold form av fiendlighet som frikänner jaget. Det finns en förnöjelse i att göra detta, även om smärtan som uppstår och de olösliga konflikterna som följer är oändligt oproportionerliga i förhållande till det ynkliga, tillfälliga behaget. De som spelar detta spel skadar verkligen sig själva och andra och jag rekommenderar starkt att ni börjar bli medvetna om er blinda delaktighet i detta spel där skulden skiftas till andra.

Men hur är det med "offret"? Hur ska den personen hantera det? Som offer är ditt första problem att du inte ens är medveten om vad som händer. För det mesta sker utsättandet för offerrollen på ett subtilt, känslomässigt och oartikulerat sätt. Det tysta, dolda, indirekta skuldbeläggandet förs fram utan att det uttalas. Det uttrycks indirekt på många sätt. En koncis, tydlig medvetenhet är uppenbarligen den första nödvändigheten, för annars kommer du omedvetet att svara på lika destruktiva, falskt försvarsinriktade sätt. Ingen av personerna är då riktigt medveten om handlingarnas, reaktionernas och interaktionens intrikata nivåer, tills trådarna blir så tilltrasslade att det verkar omöjligt att reda ut dem. Många relationer har fallerat på grund av en sådan omedveten interaktion.

Skuldbeläggandet sprider gift, rädsla och minst lika mycket skuld som man försöker projicera. Mottagarna av denna beskyllning och skuld kan reagera på många olika sätt, i överensstämmelse med sina egna problem och olösta konflikter. Så länge reaktionen är blind och projiceringen av skuld är omedveten, måste motreaktionen också bli neurotisk och destruktiv. Endast en medveten

varseblivning kan förhindra detta. Först då kommer du att kunna vägra en börda som placeras på dig. Först då kan du artikulera och sätta fingret på den.

I en relation som är på väg att blomma, måste man ha uppsikt över denna fallgrop som är desto svårare att upptäcka eftersom skuldprojicering är så utbredd. Mottagarna bör också leta efter den hos sig själva såväl som hos den andra. Och jag menar här inte en rättfram konfrontation av något som den andra personen gjorde fel. Jag menar det subtila skuldbeläggandet för den personliga olyckan. Detta är vad som behöver utmanas.

Det enda sättet som man kan undvika att bli ett offer för beskyllning och skuldprojicering är att undvika att göra det själv. I samma grad som du hemfaller åt den här subtilt negativa inställningen – och du kanske gör det på ett annat sätt än den som gör det mot dig – kommer du att vara omedveten om att det görs mot dig och du blir därför utsatt för det. Blotta medvetenheten kommer att göra hela skillnaden – oavsett huruvida du verbalt uttrycker din varseblivning och konfronterar den andra personen eller inte. Endast i den grad som du utan försvar utforskar och accepterar dina egna problematiska reaktioner och förvrängningar, din egen negativitet och destruktivitet, kan du desarmera någon annans skuldprojicering. Först då kommer du inte att dras in i en labyrinth av falskhet och förvirring där osäkerhet, försvarsinställning och svaghet kan få dig att antingen dra dig tillbaka eller blir överaggressiv. Först då kommer du inte längre att förväxla självhävdelse med fientlighet eller följsam kompromiss med osund underkastelse.

Dessa är de aspekter som avgör förmågan att hantera relationer. Ju mer djupgående dessa nya inställningar förstås och levs, desto mer intim, uppfyllande och vacker kommer den mänskliga interaktionen att bli.

Hur kan du hävda dina rättigheter och sträcka dig in i universum efter uppfyllelse och välbehag? Hur kan man älska utan rädsla om man inte närmar sig relaterandet till andra på det sätt som jag har skisserat ovan? Om du inte renar dig själv genom att lära dig att göra detta, måste det alltid finnas ett hot när det gäller intimitet: att en eller båda kommer att ta till användandet av piskan som består av att lägga skuld på varandra. Kärlek, delning och djup och tillfredsställande närhet till andra skulle kunna vara en rent positiv kraft utan något hot, om man skulle titta på, upptäcka och lösa upp dessa snaror. Det är av ytterst vikt att ni letar efter dem inom er, mina vänner.

Det mest utmanande, vackra, andligt viktiga slaget av relation som också främjar växandet mest, är den mellan man och kvinna. Kraften som för två personer tillsammans i kärlek och attraktion och njutningen som är involverad, utgör en liten aspekt av den kosmiska verkligheten. Det är som om varje skapad varelse omedvetet känner till lycksaligheten i detta tillstånd och strävar efter att förverkliga det på det mest potenta sätt som finns att tillgå för mänskligheten: i kärleken och

sexualiteten mellan man och kvinna. Kraften som drar dem samman är den renaste andliga energin som leder till en föraning av det renaste andliga tillståndet.

När en man och en kvinna förblir tillsammans i en mer varaktig och engagerad relation beror dock upprätthållandet av, och till och med ökningen av, lycksalighet helt på hur de relaterar till varandra. Är de medvetna om det direkta sambandet mellan ett bestående välbehag och inre växande? Använder de relationens oundvikliga svårigheter som måttstockar för sina egna inre svårigheter? Kommunicerar de på det djupaste, mest sanningsenliga, självuppenbarande sätt, där de delar sina inre problem, hjälper varandra snarare än att placera ömsesidig skuld på varandra och frikänna sig själva? Svaren på dessa frågor kommer att avgöra huruvida relationen vacklar, löses upp, stagnerar – eller blommar.

När ni tittar på världen omkring er, kommer ni utan tvivel att se att mycket få människor växer och uppenbarar sig själva på ett så öppet sätt. Lika få inser att detta att växa tillsammans och genom varandra avgör känslornas, njutningens, den varaktiga kärlekens och respektens stadga. Det är därför inte förvånande att långvariga relationer nästan alltid är mer eller mindre döda i känslor.

Svårigheter som uppstår i en relation signalerar alltid att någonting inte har uppmärksamats. De utgör ett ljudligt meddelande för dem som kan höra det. Ju tidigare detta uppmärksammas, desto mer andlig energi kommer att frigöras så att det lyckliga tillståndet kan expandera samtidigt med båda parter inre väsen. Det finns en mekanism i relationen mellan en man och en kvinna som kan liknas vid ett mycket finkalibrerat instrument som visar de finaste och mest subtila aspekterna av relationen och de två inblandade personernas individuella tillstånd. Detta är inte tillräckligt erkänt ens av de mest medvetna och sofistikerade människor som annars är bekanta med andliga och psykologiska sanningar. Varje dag och varje timme vittnar ens inre tillstånd och känslor om ens växandetillstånd. I samma grad som detta beaktas, kommer interaktionen, känslorna, flödets frihet inom och gentemot varandra att blomstra.

Den fullkomligt mogna och andligt giltiga relationen måste alltid vara djupt kopplad till ett personligt växande. I den stund som en relation upplevs som irrelevant för det inre växandet och så att säga lämnas på egen hand, kommer den att vackla. Förr eller senare måste den det. Och detta är ödet för majoriteten av mänskliga relationer – särskilt för den intima relationen mellan två partners. Relationer ses inte som en spegel för det inre växandet och de slits således gradvis ut. Den första ångan dunstar bort och ingenting kvarstår. Antingen kommer en öppen friktion och oenighet eller stagnation och tristess att lägga det som en gång var så lovande i spillror.

Först när båda växer till sin yttersta, inneboende potential, kan relationen bli mer och mer dynamisk och levande. Detta arbete behöver göras individuellt och ömsesidigt. När man närmar sig en relation på detta sätt, byggs den på en grund av berg, inte sand. Ingen rädsla kommer någonsin att finna utrymme under sådana omständigheter. Känslor kommer att expandera och tryggheten vad gäller jaget och varandra kommer att växa. Vid varje given stund kommer varje partner att tjäna som en spegel för den andras inre tillstånd och därmed för relationen.

Närhelst det finns friktion eller livlöshet, måste något ha fastnat, något som borde ses. En viss interaktion mellan de två personerna förblir oklar. Om den inses och tas fram i ljuset, kommer växandet att fortsätta med maximal hastighet och i känslans dimension blir lyckan, saligheten, den djupa upplevelsen och extasen ständigt djupare och vackrare och livet kommer att få mer mening.

Rädsla för intimitet innebär däremot en rigiditet och ett förnekande av ens egen del i relationens svårigheter. Den som blundar för dessa principer eller som bara ger läpparnas beaktelse till dem, är känslomässigt inte redo att ta ansvar för sitt inre lidande – antingen inom en relation eller i dess frånvaro. Detta tillstånd medför också en rädsla för sina känslor. Man befinner sig fortfarande vid den primitiva punkt där man lägger över skuld på andra. Rädsla och skuld kommer under sådana förhållanden att göra det omöjligt att finna lycka och närhet – närhet utan rädsla.

Så ni ser, mina vänner, att det är av största vikt att inse att lycka och skönhet, som utgör eviga andliga realiteter, är tillgängliga för alla dem som söker efter nyckeln till den mänskliga interaktionens problem, liksom till ensamheten, inom sina egna hjärtan. Ett sant växande är lika mycket en andlig verklighet som en djup uppfyllelse, en vibrerande känsla av att vara levande och ett lycksaligt, glädjefyllt relaterande. När du är redo inombords att relatera till en annan människa på ett sådant sätt, kommer du att finna den lämpliga partnern som det är möjligt att dela med på detta sätt. Det skrämmer dig inte längre, det kommer inte längre att belägra dig med medvetna eller omedvetna rädslor när du använder denna avgörande nyckel. Du kan aldrig känna dig hjälplös eller som ett offer när den betydelsefulla övergången har ägt rum i ditt liv och du inte längre gör andra ansvariga för vad du upplever eller inte får uppleva. Att växa och att leva i uppfyllelse och skönhet blir en och samma sak.

Må ni alla bära med er detta nya material och en inre energi väckt av er goda vilja. Må dessa ord vara början på ett nytt inre sätt att möta livet, att slutligen besluta dig för att: ”Jag vill riskera mina goda känslor. Jag vill söka orsaken inom mig, snarare än i den andra personen, så att jag blir fri att älska.” En meditation av detta slag kommer verkligen att bära frukt. Om ni bär med er ett frö, en partikel, från detta föredrag, har det verkligen varit fruktbart. Var välsignade, ni alla, mina käraste vänner, så att ni blir de gudar som ni potentiellt är.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24